

kučních prostředků a lze omeziti povolení exekuce jen na některé, je-li patrné již z exekučního návrhu, že jeden nebo několik prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Podle § 27 první odstavec ex. ř. nesmí býti vykonána exekuce v širším rozsahu, než jest třeba, by byl skutečněn nárok, jenž je označen v povolení exekuce. Posléze lze podle § 41 druhý odstavec ex. ř. omeziti exekuci, byla-li ve větším rozsahu vykonána, než jest třeba, by byl věřitel uspokojen. Z těchto ustanovení a i z ustanovení § 96 a 263 ex. ř. plyne zásada exekučního práva, že exekuce sice nemá býti povolena, je-li uspokojení vymáhajícího věřitele zabezpečeno již vykonanými exekučními úkony, ale, pokud se tak nestalo, není vymáhajícímu věřiteli bráněno, by nenavrhl buď nové exekuční prostředky nebo nové exekuční úkony v mezích téhož exekučního prostředku. Bylo-li pro vymáhanou pohledávku prodejové řízení zastaveno podle § 200 č. 3. ex. ř. z důvodu, že se nedostavili kupci podávající přijatelné nejvyšší podání, nelze sice do šesti měsíců o dříve zabavených předmětech zahájit prodejové řízení, ale, protože není nijak zřejmo, že vymáhaná pohledávka bude uspokojena z výtěžku dosaváde zabavených věcí a že prodejové řízení o nich povede k výsledku, nebrání nic opětnému výkonu mobilární exekuce zabavením jiných svršků a prodejovému řízení o těchto svršcích. Proto nerozhoduje, zda bylo prodejové řízení ohledně dříve zabavených svršků zrušeno právem a zda o tom byl vymáhající věřitel uvědoměn.

Čís. 11299.

Nemocenské pojištění veřejných zaměstnanců (zákon ze dne 15. října 1925, čís. 221 sb. z. a n.).

Organisační zákonná norma § 24 (1) čís. 2 zák., pokud upravuje způsob a dobu vzájemného súčtování, váže i lékárníky.

Lékárník může požadovati na léčebném fondu veřejných zaměstnanců zaplacení léčiv, vydaných členům fondu, teprve po uplynutí čtvrtletí, v němž byly léky odebrány. Jeho žaloba o zaplacení léčiv podaná před uplynutím této lhůty jest předčasná. Nelze tu použiti ani ustanovení § 406 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1931, Rv I 1060/30).

Žalující lékárník vydal na poukaz žalovaného »Léčebného fondu veřejných zaměstnanců« členům fondu léky, na něž dal žalovanému účet ze dne 8. května 1929. Žalovaný fond odmítl zaplatiti účet a vrátil ho žalobci s tím, že účty lékáren jest předkládati léčebnému fondu ve lhůtách čtvrtletních. Proti žalobě o zaplacení účtu, zadané na soudě dne 12. června 1929, uvedl žalovaný léčebný fond, že nepopírá správnost a výši účtu, nýbrž jen jeho splatnost, neboť podle ustanovení § 24 zák. ze dne 15. října 1925 čís. 221 sb. z. a n. a § 20 vládn. nař. ze dne 8. srpna 1922 čís. 211 sb. z. a n. jest předkládati účty lékáren a lékařů

jen ve čtvrtletních lhůtách, za měsíce duben, květen a červen teprve v měsíci červenci. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. **Důvody:** Soudu bylo rozhodovati jen o sporné otázce, zda žalovaný jest vázán ustanovením § 24 zákona čís. 221/25 a § 20 vl. nař. čís. 211/1922 a zda účet předložený žalobcem nebyl předložen předčasně. Pro posouzení této otázky poskytuje, ano není úmluvy stran, vodítko jen zákon ze dne 15. října 1925 čís. 221 sb. z. a n. Zákon ten, upravující poměry nemocenského pojištění veřejných zaměstnanců, nedotýká se však nikterak civilního nároku dodavatele, lékárníka, by dostal ihned zaplacen za zboží, které dodal, pokud se týče, žádá-li to do třiceti dnů. Podle § 1062 obč. zák. jest (pokud mezi stranami není nic jiného smlouveno) kupující strana povinna tržovou cenu zaplatiti ihned po předání koupené věci. V žádném zákoně, ani v zákoně čís. 211/25 není lékárníkům uloženo, že musí vydávati léčebnému fondu léky na úvěr. § 24 citovaného zákona praví sice, že okresní sbor léčebného fondu veřejných zaměstnanců má »účtovat čtvrtletně pozadu s lékaři a lékárníky . . .«, ustanovení to jest však jen předpisem upravujícím vnitřní úpravu účtování léčebného fondu, jakž patrně z odstavce 1 citovaného §, který mluví o »oboru působnosti okresních sborů,« jakož i z nadpisu odstavce III. citovaného zákona, mluvícího o »organizaci pojištění«. Jest proto zřejmo, že zákon ten nikterak nechtěl a také se nedotkl soukromých práv lékárníků jako osob třetích na okamžité zaplacení dodaného zboží, které žalobce žádal, kteréhož práva se nevzdal a které nyní žalobou uplatňuje. Jest věcí léčebného fondu, s jednotlivými lékárníky rovněž cestou smluvní věc tak upravit, by mohl předpisu § 24 uvedeného zákona vyhověti, názor léčebného fondu, že tímto §em byla lékárníkům uložena povinnost, fondu poskytovat až do tří měsíců úvěr, nemá ani v tomto §, ani jinde v zákoně podkladu. To vyplývá i z § 20 vládního nařízení ze dne 8. srpna 1922 čís. 211 sb. z. a n., a pokud by se z něho dala vyvozovati povinnost žalované strany, by poskytla žalobci tříměsíční odklad placení, bylo by ustanovení to neplatné, neboť k podobnému omezení soukromého práva bylo by potřebí zákona pokud se týče zvláštního zmocnění, které však nebylo zákonem zvláště dáno. **Odvolací soud** zamítl pro tentokráte žalobu. **Důvody:** Odvolatel právem poukazuje k ustanovení nařízení ze dne 17. března 1927, čís. 27 sb. z. a n., podle něhož patří žalující strana mezi strany požívající úlev při odběru léků. Vztahuje se proto na ni i ustanovení § 20 nařízení čís. 211/1922, o čtvrtletním předkládání účtů za odebrané léky a poskytnutí třicetidenní platební lhůty od předložení účtu. O platnosti tohoto nařízení pro lékárníky nelze pochybovati, ano bylo vydáno na základě zmocnění zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. zák. na rok 1907, by stranám úlev požívajícím byly poskytnuty úlevy při odebírání léků z lékáren. Závaznost takových nařízení vydaných z veřejnoprávních důvodů jest uznána pro obor soukromého práva ustanovením § 1059 obč. zák. To platí i o ustanovení § 24 zák. čís. 221/1925 ohledně čtvrtletního účtování pozadu s lékárníky a předkládání účtů lékárenských okresními sbory ke schválení a k výplatě představenstvu léčebného fondu, z něhož logicky vyplývá, že nemůže nastati splatnost účtu dříve, než uplynula doba stanovená pro jeho předložení. Všechny shora uvedené právní předpisy jest vy-

kládati jako vzájemně se doplňující celek. Z tohoto výkladu vyplývá, že žalující strana nebyla oprávněna předložit účet před uplynutím čtvrtletí, v němž byly léky od ní odebrány, a opatřit tento účet doložkou, že bude čítán úrok z prodlení, nebude-li účet zaplacen do třiceti dnů, čemuž jest rozuměti jako požadavku náhrady úroků při nezaplacení účtu do třiceti dnů od vystavení účtu, t. j. od 8. května 1929, což však odporuje ustanovení § 20 odst. (4) nař. čís. 211/1922 o nároku na úroky z prodlení. Neposoudil tudíž prvý soud věc správně po stránce první, neuznav shora uvedené právní předpisy za platné pokud se týče za závazné pro žalující stranu. Ana žalující strana předložila žalované straně účet ze dne 8. května 1929 předčasně, před 1. červnem 1929, opatřený doložkou o úrocích z prodlení neodpovídající ustanovení § 20 nař. čís. 211/1922, byla žalovaná strana oprávněna tento účet žalující straně vrátiti. Poněvadž tento účet předložila žalující strana teprve ve sporu jako důkazní prostředek, což nelze považovati za předložení účtu straně, a poněvadž předložení účtu lékárníky straně úlev požívající jest nařízeno i § 20 nař. čís. 211/1922, i § 24 zák. čís. 221/1925, jest patrné, že žalující strana nesplnila podmínku splatnosti účtu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobcovu.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolání v názoru odvolacího soudu, že žalobce může požadovati na léčebném fondu veřejných zaměstnanců zaplacení léčiv vydaných členům fondu, teprve po uplynutí čtvrtletí, v němž byly léky odebrány, a že není oprávněn požadovati jejich zaplacení kdykoli. Vývodům, jimiž se dovolání snaží vyvrátiti názor odvolacího soudu, nelze však přisvědčiti z těchto úvah: Zákonem ze dne 15. října 1925, čís. 221 sb. z. a n., bylo upraveno nemocenské pojištění veřejných zaměstnanců a z tohoto zákona odvozuje i žalobce nárok na zaplacení léčiv, dodaných členům léčebného fondu a vyúčtovaných léčebnímu fondu účtem ze dne 8. května 1929. Napadeným rozsudkem byla žaloba zamítnuta pro tentokráte a jest dovolacímu soudu řešiti právní otázku, zda žaloba, podaná dne 12. června 1929 u příslušného soudu byla předčasná, ano není sporné, že žalovaný léčebný fond veřejných zaměstnanců jest právnickou osobou a má procesní způsobilost (§ 13 (2) zákona čís. 221/1925 sb. z. a n.). Ježto jde o právní poměr, tkvící svou podstatou v zákoně čís. 221/1925, an jinaký základ právního poměru stran nebyl ve sporu ani tvrzen, jest spornou otázkou řešiti především z předpisů tohoto zákona. V té příčině jest rozhodným předpis § 24 odst. (1) čís. 2 zmíněného zákona, který stanoví, že okresní sbory léčebného fondu veřejných zaměstnanců jako jeho správní orgány, mají účtovat čtvrtletně pozadu s lékaři, s nemocnicemi i s lékárníky a předkládati účty ke schválení a k v ý p l a t ě představenstvu ústředního sboru. Tento zákonný předpis váže nejen okresní sbor léčebného fondu, nýbrž i všechny ostatní účastníky, na něž dopadá, a nesejde na tom, že jest v zákoně umístěn mezi předpisy o působnosti okresních sborů léčebného

fondy, neboť jest ustanovením, na němž byla vybudována organizace léčebného fondu, jak patrné i z nadpisu III. oddílu »O r g a n i s a c e p o j i š t ě n í« k §§ 13—26 zákona. Tato organizační zákonná norma svými právními účinky postihuje tedy i lékárníky, pokud upravuje způsob a dobu vzájemného sčítování. Byla-li však zákonem doba účtování ustanovena čtvrtletně pozadu a žalobce domáhá se sporem zaplacení žalobní pohledávky s 5% úroky již ode dne 9. května 1929, čímž zřetelně naznačuje, že žalovaný léčebný fond jest již od 9. května 1929 s placením v prodlení — zamítl právem odvolací soud žalobu jako předčasnou, ježto v době podání žaloby neuplynula ještě ani lhůta, stanovená k sčítování v § 24 odst. (1) čís. 2 zák. čís. 221/1925 sb. z. a n., čtvrtletně pozadu, kterou bylo časově odsunuto plnění žalovaného léčebného fondu za dodaná léčiva, i jeho prodlení a tím i žalobcův nárok úrokový a odvolací soud správně dovodil, že žalovaný léčebný fond byl oprávněn vrátiti žalobci předčasně předložený účet. Nepředložil-li však později žalobce ani po uplynutí čtvrtletí účet znova, oddálil tím jeho úpravu a schválení představenstvem ústředního sboru, by mohl býti vyplacen (§ 24 zák.) a nemůže dříve jeho zaplacení požadovati, pokud sám nevyhoví ustanovení § 24 zákona čís. 221/1925 sb. z. a n. a proto nebylo lze použiti ani ustanovení § 406 c. ř. s. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, nebylo třeba pro rozhodnutí o otázce předčasnosti žaloby zabývat se dalšími otázkami v dovolání rozbíranými, zda totiž žalovaný fond jest stranou požívající úlev při odběru léčiv po rozumu § 7 zákona ze dne 18. prosince 1906, čís. 5 ř. zák. z roku 1907 a pozdějších vládních nařízení, tento zákonný předpis provádějících a výkladem významu »sleva« (Nachlass) v § 7 zákona čís. 5/1906 ř. zák., pro něž ostatně ani v řízení v první stolici nebyly učiněny skutkové přednesy.

Čís. 11300.

Pro nárok toho, kdo zaplatil dávku z majetku a z přírůstku na majetku podle zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n., za přednostu domácnosti, proti příslušníku domácnosti na poměrnou náhradu zaplacené dávky, jest pořad práva přípustný.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1931, R II 358/31.)

Žalující banka zaplatila za přednostu domácnosti dávku z majetku a z přírůstku na majetku (podle zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.) a domáhala se žalobou, o niž tu jde, na příslušníku domácnosti poměrné náhrady zaplacené dávky. Námitce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Žaloba opírá se zřejmě o ustanovení § 1358 obč. zák. a § 7 zák. čís. 309/1920. Podle § 1358 obč. zák. vstupuje ten, kdo zaplatil cizí dluh, za který ručí osobně anebo částí majetku, v práva věřitele a jest oprávněn požadovati od dlužníka náhradu zaplaceného dluhu. V souzeném případě byla zaplacená žalující stranou částečně dávka z majetku a